

«Δημοτικὸν Θέατρον Ἀθηνῶν»

—Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἐπαίχθη διὰ τετάρτην φορὰν ἡ «Χειραφέτησις» τοῦ Σούρη.

— Ἡ κ. Ζάμπου, ὡς Κορδοροῦμνη πρωθυπουργός, ἔπαιξε μὲ μεγάλην ἐπιτυχίαν· μόνον ἡ τραγικότης τῆς ποίπει νὰ μετριασθῇ ὀλίγον, καὶ οἱ βηματισμοὶ τῆς καὶ αἱ σκηναὶ τῆς κινήσει νὰ περιορισθοῦν κατὰ τι. (πολλὸ δ')

— Αἱ κ.κ. Ταβουλάρη, ὡς Ντελὴ-Φυσέκα καὶ Ρούσου, ὡς Σούφρα, ἔπαιξαν μετὰ περισσοτέρας ζωῆς καὶ χάριτος.

— Ἡ κ. Ἀρνιατάκη, ὡς Περμαθεύλα, ἔπαιξε μετὰ τῆς αὐτῆς ἐπιτυχίας καὶ πάλιν.

— Ἡ κ. Καζούρη, ὡς μαμμὴ, ἔπαιξε μετὰ τὴν αὐτὴν καὶ πάλιν ἐπιτυχίαν καὶ μὲ πολλὴν ζωὴν.

— Ὁ Ἀπέργης, ὡς Χανοῦμ, καὶ πάλιν ἐχειροκροτήθη διὰ τῆς τεχνικῆς ἀπαγγελίας τῶν ὀλίγων του στίχων.

— Ὁ Τσίντος, ὡς παραμάννα ἦτο καὶ πάλιν . . . Τσίντος ! ἡ δὲ ἀμφισία του γυναικεία !

— Ἡ δις Χρηστίνα Ρούσου, ὡς Γλυκερίνη, ἔπαιξε μὲ πολλὴν-πολλὴν ζωὴν καὶ ἐλευθεριότητα εἰς τὴν σκηνὴν ὅπου ἐργετα μεθυσμένη πάντοτε ἕστερεῖ· κατορθώνει δὲ νὰ γνωστοποιῇ εἰς τὸ κοινὸν τὴν . . . κατάστασιν τῆς μόνου διὰ τῶν . . . λόγων καὶ ὄχι διὰ τῶν . . . ἔργων.

— Ἡ κ. Πολιτάκη, ὡς κορυφαία τοῦ γορῦ, ἔπαιξε μὲ ἀρκετὴν ἐπιτυχίαν· τῆς εἰριστῶμεν ὅμως καὶ αὐτὴς τὴν προσοχὴν εἰς τὴν ἀπαγγελίαν, τὸν τόνον τῆς φωνῆς καὶ τὸν χρωματισμὸν τῶν στίχων· πρέπει νὰ μὴ ἀρροιστοῦται καθ' ἑλοκληρίαν εἰς τὸ μὲν καὶ νὰ ἐγκαταλίπη τὸ δέ. Δηλαδή νὰ μὴ παραδίδηται εἰς τὸν στομαθίδη χρωματισμὸν τῶν στίχων καὶ νὰ λησμονῇ τὴν ἀπαγγελίαν καὶ τὸν τόνον τῆς φωνῆς καὶ τ' ἀνάπαινον.

— Ὁ Σταυρόπουλος, ὡς Κορδοροῦμνης, ὁ Λαζαρίδης, ὡς Ντελὴ-Φυσέκας, ὁ Ρούσος ὡς Σούφρας καὶ ὁ Παπαϊωάννου, ὡς Κουτσουράκης, ἔπαιξαν μὲ μεγάλην ἐπιτυχίαν.

— Ἐν συνόλῳ ἡ παράστασις διεξήχθη μετὰ περισσοτέρας ζωῆς καὶ μεγαλειτέρας ἐπιτυχίας τῶν προηγηθέντων τριῶν.